

ters dit hoorden, kwamen ze haar met allen ernst waarschuwen en met schrikkelijke straffen bedreigen, maar Kapiolani, zoo heette de koningin, lette daar niet op en begaf zich met haar gevolg naar den berg. Aan den voet daarvan kwam haar een priesteres tegemoet, die haar een boodschap van Pele kwam brengen. Ze hield een lapje dicht voor haar oogen en brabbelde wat onverstaanbare woorden. Dat was de boodschap van Pele.

„Wij kunnen die boodschap niet verstaan”, zei Kapiolani en vergezeld van een zendeling, die zich bij haar gevoegd had en van haar gevolg, bestaande uit een tachtigtal inlanders, beklom zij den berg. Bij den krater gekomen, zagen ze een kokende en loeiende vuurzee, waaruit blauwe en roode vlammen opstegen. Daar sprak Kapiolani de woorden harer belijdenis: „De Heere is mijn God. Ik vrees niet voor Pele. Dat zij mij straffe, als zij iets vermag, maar indien de Heere mij bewaart, zoo moet gij allen Hem dienen.”

Aan den rand van den krater hebben ze daarna een loflied gezongen, hebben ze knielende gebeden en zijn toen veilig en wel weer beneden aangekomen. Daarmee was de ban gebroken. Deze daad van de moedige vorstin is van zeer grooten invloed geweest op het bijgelooovige volk van Hawaï. De vreeze voor Pele was geweken en de zendingen konden er met vrucht hun gezegenden arbeid verrichten. Hawaï is een van de duidelijkste bewijzen, dat de kennis van het Evangelie een gansche bevolking kan veranderen.

Gr.

G. M.

TELEURGESTELD.

'k Wou je zoo graag ontmoeten,
heel dicht eens langs je gaan,
dan moest je me wel groeten
en spraakt me misschien aan.

'k Zag reeds van ver je komen.....
je vriend liep met je mee;
als je nu nog maar groette,
dan was ik al tevrede.

Ik voelde, dat ik bloosde,
toen ik je al nader kwam;
mijn hart begon te kloppen,
toen ik je stem vernam.

Toen moest je toch wel groeten.....
ja? ... nee! ... je deed het niet;
ontmoedigd ging ik verder,
gegriefd, omdat je 't liet.

BEATRIX.

V

Nog veel grooter zijn de veranderingen, die de tijd in de *drukkerij* bracht, dan die de *zetterij* door de uitvinding van de zetmachine heeft ondergaan.

Dat had vroeger nog heel wat in, om met het simpele handpersje te werken.

Daar moest eerst de zetsel van inkt worden voorzien.

Ten tweede moest het vochtig gemaakte papier netjes op den vorm gelegd worden.

In de derde plaats werd dan de pers dichtgeklapt.

Het aandrukken van het papier tegen het zetsel was de vierde handeling.

Het openklappen van de pers was de vijfde in de rij der werkzaamheden.

Dan kon eindelijk en ten zesde het papier uit de pers genomen worden.

En dan was het vel aan één zijde nog maar bedrukt.

Als de reusachtige oplagen van de groote dagbladen heden ten dage eens zóó gedrukt moesten worden!

De stoom en de electriciteit brachten natuurlijk al groote verbeteringen. En dan zijn er in den loop van den tijd machine's uitgevonden, die al dien handenaarbeid konden overnemen.

Boven aan de pers wordt tegenwoordig een stapel vellen wit papier geplaatst. Een zeer vernuftig uitgedacht *inlegapparaat* zorgt er voor, dat netjes vel voor vel de pers wordt ingeschoven. Dit toestel is het best te vergelijken met een automatisch werkenden vinger, die telkens het bovenste vel naar voren duwt, terwijl een metalen hand op de andere vellen drukt, om deze te beletten, mee naar voren te schuiven.

De zetsel wordt automatisch van inkt voorzien en een cylinder drukt het vel papier tegen het zetsel aan, dat op een soort metalen slede ligt, die onder dezen cylinder heen en weer schuift.

Lange linealen slaan het bedrukte vel dubbel, nóg eens en nóg eens, en kant en klaar, gevouwen en wel, valt de courant of het vel druks voor een boek, in een bakje onder aan de pers. Bij elk vijftigtal, dat in het bakje valt, rinkinkt een bel, zoodat niet eens vel voor vel geteld behoeft te worden.